

Valentina Morelli

De dode kandidaat

Deel 8 in de serie *La dolce vita*

Vertaald door Cora Kool

De Fontein

La dolce vita – de serie

Benvenuto a Santa Caterina! In dit schilderachtige dorp in het hart van Toscane leeft, werkt en bidt kloosterzuster Isabella. Opeens moet ze een moordzaak onderzoeken en vanaf dat moment wordt het de levenstaak van de nieuwsgierige non om zich te bemoeien met de grote en kleine vergrijpen van de dorpsbewoners. *Carabiniere* Matteo is blij met haar hulp, want als enige agent in Santa Caterina heeft hij genoeg te doen...

1

‘Wat zou jij doen, Andrea?’

Caesars kop kwam omhoog en hij begon zachtjes te janken.

Maar Isabella’s broer zweeg. Ze had ook niet anders verwacht. Hoofdschuddend legde ze de brief apart. Ze moest er toch echt mee ophouden om in gesprek te gaan met foto’s.

Andrea glimlachte op een nonchalant-charmante manier naar haar. Die onverwoestbare glimlach van hem, waarmee hij altijd elke situatie de baas was. Ze zou bij haar geboorte dolgraag ook maar een fractie van die zelfverzekerdheid hebben meegekregen. Andrea had altijd al het talent gehad om de dingen veel makkelijker op te nemen. Ze miste hem. Het was al een halfjaar geleden dat ze hem voor het laatst had gezien. Het leek wel een eeuwigheid.

De hond jankte weer. Isabella keek op de klok en knikte verontschuldigend naar hem. ‘Ja, je krijgt zo meteen echt je eten.’

Caesar liet zijn kop op de stenen vloer zakken en keek haar met een langgerekte zucht verdrietig aan.

Wat zou Andrea doen? De vraag liet haar niet los. Hij zou de problemen ongetwijfeld te lijf gaan. Met een brede grijns op zijn gezicht.

Haar oog viel op de ingelijste foto van haar geliefde oma. Ze had zoveel te danken aan die vrouw. Om te beginnen de liefde voor God. Oma had haar leren bidden, haar laten zien hoe je dicht bij de Here kwam – en daarmee had ze de weg geëffend voor de kloostercarrière van Isabella. Strikt genomen was haar grootmoeder er dus de reden van dat ze hier achter het bureau in dit kantoor zat en op het punt stond om een zenuwinzinking te krijgen.

Ze had er alles aan gedaan om zich wat meer thuis te voelen

in het vroegere kantoor van Filomena. Om te beginnen had ze het oude olieverfschilderij naar de kelder van het klooster verbannen. De vrijgekomen ruimte op de muur had ze opgevuld met schilderijen die ze had gekocht van de hippies op het marktplein: twee kakelbonte mandala's en een surrealistisch strandtafereel bij zonsondergang. Het strand was roze en de ondergaande zon glansde in blauwtinten.

De vrolijke kleuren van de schilderijen waren haar meteen opgevallen en ze droegen hun steentje bij om de somberheid uit het abdisenkantoor te verdrijven. Ze zou het ooit aan een deskundige overlaten, zo had ze besloten, om het olieverfdoek schoon te maken.

De zware, donkere gordijnen hadden plaatsgemaakt voor lichtdoorlatende vitrage die zuster Immacolata voor haar had gemaakt van half doorzichtige stof. En vervolgens had Caesar zijn plekje gekregen. Ze had voor hem een hoekje gemaakt met zijn favoriete knuffeldecken, pal voor het raam. Ze was nu eens te meer blij met de aanwezigheid van de hond.

Want ondanks het persoonlijke tintje dat ze het kantoor had meegegeven, kreeg ze een beklemmend gevoel van dit vertrek. Alsof de muren haar duidelijk maakten dat ze dan wel in Filomena's voetstappen was getreden, maar dat die voor haar te groot waren. Het kwam op Isabella allemaal net zo surrealistisch over als het strandtafereel aan de muur.

Ze was nog steeds niet goed gewend aan de rol van abdis. Het voelde iedere dag opnieuw vreemd aan. Ze was geen geboren leider en had er moeite mee om taken aan haar zusters over te dragen. Als er een karwei afgehandeld moest worden, stroopte Isabella altijd haar mouwen op en voerde ze het zelf uit. Bovendien was het zilveren kruis dat om haar nek bungelde zo groot dat ze altijd 'vergat' om het om te doen.

Het vervelendst aan haar nieuwe takenpakket was dat ze nu in haar eentje de verantwoordelijkheid voor het klooster droeg – een ondankbare last. Want haar voorganger was allesbehalve stipt geweest met boekhouden. Erger nog: op een

bepaald moment leek het erop dat Filomena de waarheid niet meer onder ogen had durven komen en de kop in het zand had gestoken. De nieuwste ontdekking was alleen op die manier te verklaren.

Het was allemaal begonnen toen ze de waarschijnlijk al maandenlang verdroogde bloemen uit de grote vaas had verwijderd en in die vaas een sleutel had ontdekt. En die paste op de onderste, afgesloten la van het zware bureau waaraan ze week in, week uit plaatsnam. Logisch dat haar nieuwsgierigheid groot was geweest. Maar lieve hemel, ze wilde dat ze er nooit aan had toegegeven.

Na het omdraaien van de sleutel en het openen van de la bleek die bomvol brieven te zitten. De meeste ervan waren ongeopend. Isabella had al snel ontdekt wat de reden daarvan was. Het ging uitsluitend om rekeningen en aanmaningen. Het waren er zoveel dat ze niet eens wist waar ze moest beginnen.

Ze had zich voorgenomen om alle brieven zo snel mogelijk te openen en contact op te nemen met de schuldeisers. Ze kon alleen maar hopen dat het daar nog niet te laat voor was.

De afgelopen dagen was ze uur na uur bezig geweest om de boekhouding bij te werken. Het resultaat was verbijsterend. Het was een bedrag dat zo diep in de rode cijfers liep dat Isabella ongelovig in haar ogen had gewreven. En het was pas heel langzaam tot haar doorgedrongen hoe slecht het er echt voor stond met het klooster. Ze begreep absoluut niet hoe dat kon.

Ze hadden een kraampje op het marktplein van Santa Caterina, waarmee er op marktdagen honderden euro's in de kas van het klooster stroomden. De tomatensaus van zuster Hildegard, die inmiddels zelfs landelijke bekendheid genoot, was een echte topper gebleken.

De kokkin kon de productie amper bijbenen, zo snel werden de potten verkocht. In de wandelgangen had Isabella haar medezusters al horen fluisteren dat ze eigenlijk moesten overschakelen op massaproductie om de saus aan de super-

markten in de omgeving te verkopen. Bovendien hadden ze het afgelopen jaar een uitstekende wijnoogst gehad en een al net zo geweldige olijvenoogst. Waar was al dat geld gebleven? De boekhouding van het klooster bleef haar het antwoord daarop schuldig.

Tot overmaat van ramp had ze in de afgesloten la brieven gevonden van het Vaticaan. Daar was de financiële malaise ook niet onopgemerkt gebleven en er werd geëist dat het klooster passende maatregelen zou nemen. Tussen de regels door las Isabella een onuitgesproken waarschuwing in het onderzoek dat door hen was uitgevoerd. Als ze daar geen gevolg aan gaf, kon dat het einde betekenen van het klooster. Zo ver mocht het niet komen!

Maar hoe moest Isabella dat aanpakken? Er was geen geld en ze kon het niet ergens vandaan toveren. Hoe je het ook wendde of keerde: het Convento di Nostra Regina della Pace stond aan de rand van de afgrond. Er moest een wonder gebeuren. En wel *pronto!*

Caesar jankte even en blafte vervolgens. Eén keer. Hij kwispelde en ging op zijn achterpoten staan. Na een blik op de klok keek ze hem vermanend aan. ‘Hou je het echt niet meer uit?’

Caesar blafte nog een keer, wat zoveel betekende als: nee, ik sta op het punt om een vreselijke hongerdood te sterven.

Daarom schoof Isabella haar stoel naar achteren en ze stond met stramme benen op. Het vele zitten deed haar gewrichten geen goed. Ze dacht met weemoed aan de hardlooprondjes door de wijngaarden, iets wat ze al wekenlang schandalig verwaarloosde.

Maar waar moest ze de tijd vandaan halen? Naast alle klussen die het beheer van een klooster met zich meebracht en de gebeden moest ze zich nu ook bezighouden met die hele papierwinkel. Een hobby als joggen was dan pure luxe. Daarom voelde het alsof haar ledematen vastgeroest zaten.

‘Kom op dan, Caesar. We gaan even kijken wat zuster Hil-

degard als twaalfuurtje voor jou heeft.’

Ze had de deur nog maar net geopend of de hond schoot langs haar heen en rende vooruit naar de keuken. Isabella had moeite om hem bij te houden. En pas nu besepte ze dat ook zij trek had. Haar maag knorde hard en trok samen. Vanuit de keuken kwam de geur van zuster Hildegards tomatensaus haar al tegemoet.

Aangespoord door het succes bij de wedstrijd van de regionale tv-zender kookte zuster Hildegard de saus inmiddels al geruime tijd twee keer per week. Dat was voor haar praktisch, omdat ze hem voor de markt sowieso in grote hoeveelheden moest maken. De tomatensaus hing Isabella ondertussen echter de keel uit. Ze snakte naar het beroemde gebraden rundvlees van zuster Hildegard. Of haar koolrolletjes met gehaktvulling. En ze had haar ziel en zaligheid over voor *Spätzle* met kaas en geroosterde uitjes.

Zuster Hildegard was afkomstig uit Duitsland en het was voor haar heel belangrijk om haar medezusters vertrouwd te maken met de keuken van haar geboorteland. Met succes, want sinds ze in Santa Caterina was, had Isabella de Duitse gerechten leren waarderen. Ze vond weliswaar nog steeds dat de beste keuken ter wereld de Italiaanse was, maar in de loop van de tijd was ze de stevige specialiteiten steeds lekkerder gaan vinden. Het klooster mocht blij zijn met zo’n getalenteerde kokkin.

Vlak voordat Isabella bij de eetzaal arriveerde, ging de kloosterpoort knarsend open. Ze bleef staan en keek over haar schouder. Zuster Agnieszka kwam door de ingang – in tranen.

‘Lieve hemel, wat is er met jou?’ Ze rende naar haar vriendin toe, die zich ongecontroleerd huilend in haar armen stortte. ‘Wat is er aan de hand?’

Zuster Agnieszka deed haar uiterste best om te antwoorden, maar er kwamen alleen wat onsamenhangende geluiden over haar lippen.

‘Rustig maar, lieverd.’ Isabella streek zacht over de sluier en

stopte een donkere streng haar terug die was losgeraakt en in haar gezicht hing. ‘Je bent helemaal van streek.’

‘*Santo cielo!* Wat is er gebeurd?’ Vanuit de eetzaal haastten de andere zusters zich naar hen toe en ze gingen in een halve cirkel om Isabella en Agnieszka staan.

Isabella haalde haar schouders op en schudde haar hoofd, waardoor Agnieszka opnieuw luidkeels snikte.

‘Is ze gewond?’ vroeg zuster Immacolata.

‘Ben je gevallen met je fiets?’ wilde zuster Hildegard weten.

‘Nee, zo te zien niet,’ zei zuster Giovanna met samengeknepen ogen. ‘Haar habijt lijkt in ieder geval nog intact.’

‘We moeten haar nu even aan het woord laten,’ drong Isabella aan en ze liet haar vriendin langzaam los.

Zuster Giovanna toverde uit haar zak een witte stoffen zakdoek tevoorschijn en stak die zuster Agnieszka toe. ‘Droog eerst maar even je tranen en vertel ons dan wat er is gebeurd.’

Zuster Agnieszka pakte de zakdoek dankbaar aan, wreef haar tranen weg en snoot luidruchtig haar neus. ‘Dank je, Giovanna!’ Ze gaf de zakdoek terug aan de zuster, die hem met samengeknepen lippen en gestrekte vingers aannam.

Ondanks alle drama moest Isabella een glimlach onderdrukken.

‘Ik was op het marktplein,’ zei Agnieszka op verslagen toon. ‘En reed op mijn fiets terug naar het klooster.’ Ze zweeg even om met veel kabaal haar neus op te halen.

‘En toen?’ vroeg zuster Immacolata nieuwsgierig.

‘Laat haar nou uitpraten,’ zei zuster Hildegard verontwaardigd.

‘Toen waren er aan de rand van het dorp drie jongeren. Vlak voor de cipressenlaan.’

‘Jongeren?’ vroeg Isabella.

‘Precies.’ Agnieszka knikte heftig. ‘Ze staken de gek met mijn nonnenkleding en ze...’ Haar kin kwam omhoog en ze keek Isabella doordringend aan. ‘Ze noemden me pinguïn. Ik deed eerst net of ik het niet hoorde en fietste gewoon door.’

Maar opeens begonnen ze me lastig te vallen en toen trokken ze de sluijer van mijn hoofd!' Er welden opnieuw tranen op in Agnieszka's ogen en er ging een steek door Isabella heen.

'Dat meen je niet,' liet zuster Immacolata zich vol ongelooft ontvallen.

'Jawel.' Zuster Agnieszka haalde boos haar neus op. 'Dat deden ze echt. En toen gooiden ze mijn fiets op de grond. Het stuur zit nu helemaal scheef.'

'Ik ga wel even naar die fiets kijken!' Met de zakdoek nog steeds tussen duim en wijsvinger beende Giovanna meteen naar buiten.

'In wat voor tijd leven we?' fluisterde Immacolata verbijsterd. 'Dat zelfs nonnen midden op straat worden gepest.'

'Het waren nozems, denk ik,' zei zuster Hildegard. 'Ze wilden zich vast gewoon uitsloven.'

Isabella deed er het zwijgen toe. Wat er was gebeurd, greep haar erg aan. Waarom deden mensen dat soort gemene dingen?'

'En je gaat nu eerst mee naar de keuken om een grappa te drinken. Dat kalmeert de zenuwen.' Zuster Hildegard sloeg een arm om Agnieszka's schouder en trok haar liefdevol met zich mee.

'Ja,' riep Immacolata. 'Dat zal me goeddoen.'

Zuster Isabella bleef beduusd op de gang achter en keek het drietal na. Caesar kwam tevoorschijn uit de keuken en blafte verwijtend. Hij wachtte waarschijnlijk nog altijd op zijn middagen.

Isabella's eetlust was volledig verdwenen.

Verschenen in de *La dolce vita*-serie:

De moord in het klooster

De dode aan de rivier

De mysterieuze gast

Een dode van goede huize

Een raadselachtige biecht

Een groet uit het hiernamaals

Een recept voor moord

De dode kandidaat

Oorspronkelijke titel *Eine Stimme für den Tod*

Oorspronkelijke uitgever Lübbe

Copyright © XXX

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Cora Kool

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7567 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7568 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.